

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 28. De clausuliss dispensationum, quæ in foro conscientiaë circa
impedimenta matrimonij expediutur in facta Pœnitentia Romana,

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

per quascumque causas nascitur, per easdem dissolvatur: ideoque ut ad privilegij acquisitionem exigitur concedentis, & eius cui conceditur voluntas, sic ad eius destructionem utraque desiderabitur. Si queras, quis sit ille Superior, cuius voluntas exigitur ad validitatem renunciationis: idem num. 4. respondet, non esse delegatum: ut Ordinarium, vel Parochum: sed delegantem, ut Papam aut Summum Penitentiarium: quia valor gratiæ impetratæ non ab illis sed ab his pendet.

DECIMUM DOCUMENTUM EST, Dispensationem semel concessam posse reuocari, atque adeo extingui ab eo qui illam dedit in sua lege, & ab ipsius successore: quia sicut potest dispensatum, tanquam subditum suum, illa lege denuo obligari: ita etiam potest reuocare dispensationem per quam ab eadem eximitur. Quod non potest quidem sine causa licite (ut nec potuit sine causa dispensare licite) potest tamen valide: nisi dispensatio rationem haberet privilegij transeuntis in contrarium. In quo casu requireretur iusta causa reuocationis: quia Princeps adstringitur suo contractu: ita ut per eius acquiritur illi, cum quo contrahit. Iuri autem quod acquisitum est alteri, præiudicari non potest absque iusta causa. Dispensationem autem ab inferiore in lege Superioris, huius delegatione alicui concessam, non posse ab eodem inferiore reuocari, sine iusta causa patet: quia non habet sicut Superior, auctoritatem dispensatum tanquam subditum suum denuo suscipiendi eidem legi. Posse vero ab eodem reuocationis causa interueniente, quoniam ad id censenda est extendi potestas eius, concessa ad utendum ea prout recta ratio dictauerit, circumstantiis prudenter expensis. De qua Sanchez *disp.* 33. pluribus.

CAPVT XXVIII.

De clausulis dispensationum qua in foro conscientie circa impedimenta matrimonij expediuntur in sacra penitentiaria Romand.

SUMMARIUM.

- 214 Declaratio prime clausula continentis qualitates delegati: nempe ut doctor sit in iure canonico, aut magister in Theologia, & ut sit ab Ordinario approbatus.
- 215 Clausula continens causam dispensationis & alia continens qualiter delegatus debeat talis causæ verificationem indagare.
- 216 Clausula iniungens, ut si qui dispensationem p. tit. absoluerit, & salutari penitentia ei iniungatur.
- 217 Clausula de operibus in qua Confessarius debet commutare votum castitatis aut religionis impediens matrimonium.
- 218 Clausula de literis sacre penitentiae dispensandis: & alia continens quod talis dispensatio valeat tunc cum pro foro conscientie.
- 219 Clausula continens, quod impedimentum debeat esse occultum.
- 220 Clausula continens seruanda cum dispensatur, ut matrimonium irritum iterum celebretur.
- 221 Pro foro conscientie dispensatio datur gratis.

Quæ huc spectant Sanchez *lib. 8. disput. 34.* late persequitur; ex quo, sicut in precedentibus, præcipua breuiter quam commode fieri poterit perstringemus.

PRIMA ERGO CLAUSULA istius generis (prout habetur ex formis, quas memoratus author refert in initio citatæ *disp.*) est quæ continet qualitates personæ cui dispensationis executio delegatur. Quarum una est, ut sit doctor in iure canonico, aut magister in Theologia. Vbi aduerte magistrum dici pro Doctore iuxta usum aliquarum Academicarum, ut *Parisiens.* Altera ut sit Confessarius approbatus ab Ordinario. Circa priorem autem notat Sanchez num. 7. ad eam non sufficere ut quis ius canonicum aut Theologiam publice in aliqua Academia doceat: sed exigi ut ad Doctoris seu Magistri gradum promotus sit, habeat ve publicum Academicæ testimonium suæ eru-

ditionis. Id enim verba Doctoris & Magistri indicat; quibus in comūiloquendi usu, soli ad gradum promoti vocantur. Cæteri enim dici solent doctores ius canonicum aut Theologiam: non autem Doctores in iure canonico aut Magistri in Theologia, nisi improprie. Addit num. 8. nec sufficere ut quis sit in iure canonico aut Theologia licentiatas: quia in hac re promotio ad Doctoratus gradum exigitur tanquam supremum locum in duabus illis facultatibus tenens, cum publico Academicæ testimonio. Adeo, inquit idem num. 10. huius generis dispensationes non sortiantur effectum suum, si illas expediens non sit eo gradu insignitus: nisi forte privilegium habeat à Sede Apostolica, quale in nostra Societate habetur eo modo quo idem tractat num. 11.

Circa posteriorem conditionem quæ notanda videntur de approbatione Confessarij per Ordinarium, iam tradita sunt in *preced. lib. 1. cap. 15. & 16.* An autem requiratur ad validam expeditionem dispensationis, ut Doctor ad eam electus, sit approbatus absolute, neque cum limitatione ad certum locum aut certas personas non paruum difficultatem habet: de qua Sanchez statuit non requiri. Sed quia commissio dispensandi ad Doctorem approbatum ab Ordinario dirigitur, ut ad Confessarium: videtur sentiendum quod talis eligi debeat qui sufficienter approbatus sit ad excipiendam confessionem petentis dispensationem. Ratio vero, quia ille nititur, quod in literis quibus delegatur istiusmodi facultas dispensandi, exigendo gradum doctoratus & approbationem Ordinarij: spectetur scientia requisita ad earum expeditionem. Hæc ratio inquam, propterea non conuincit, quod gradus doctoratus sufficere poterit ad testimonium talis scientiæ. Vnde conditio approbationis Ordinarij, ne sit superflua, spectare debet alio: nempe ad capacitatem audiendi confessiones, quæ multa requirit: & inter cætera, nouo iure Concilij Tridentini *sess. 23. cap. 15.* De reform. approbationem Confessarij ab Ordinario.

Monet Sanchez num. 18. aliam difficultatem, Vtrum vno Confessario negante dispensationem, quod iudicet eam surreptitiam esse, dispensandus possit adire aliam Confessarium; aut prior ille sententiam suam retractare debeat. De qua, quoad forum conscientie, potest cum eodem in *preced. disput. 27. num. 40. pars affirmans teneri.* Quia cum talis commissio facta sit in foro conscientie, ea sequitur eiusdem fori naturam: quæ est ut penitens non adstringatur acquiescere vnius Confessarij sententiæ, sed possit alium adire: illeque prior Confessarius possit remelius perpensa, mutare suam sententiam. Sicut igitur privilegium habens ut à reseruatissimo absolui possit à Sacerdote approbato, recusatus ab vno potest alium adire: & qui prius recusauit, potest sententiam mutare ipsumque absoluerit etiam privilegium habens, ut cum eo possit à Confessario dispensari in impedimento matrimonij, repulsus ab vno, potest alium adire: ac qui recusauit mutare sententiam & dispensationem exequi.

SECUNDA CLAUSULA EST, in qua continetur causa dispensationis: quæ triplex tantum est vsa recepta in Romana curia teste Nauarro in *Enchir. c. 22. num. 87.* nempe defectus dotis, defectus viri æqualis, & timor incontinentiæ. Ac circa duas priores notanda iam antea attigimus num. 196. Circa tertiam vero hic addendum est, ex memorata *disput. 34. num. 19.* ad illius verificationem non sufficere quascumque tentationes carnis, nec timorem vnius aut alterius lapsus carnalis, sed exigere maximum frequentis lapsus periculum: adeo ut possit talis persona dici incontinentem victura. Hoc enim factis indicant hæc verba, quæ in eadem clausula habentur. *Continerer viuere posse non sperat.* Itemque illa. Ad rationem stimulis carnis adeo agitata, ut maxime dubitet continere posse, & propterea de illius incontinentia probabiliter timendum sit. Non refert vero vtrum tale periculum consurgat ex naturali infirmitate, an ex prauo habitu propria malitia ac negligentia comparato. Nam in literis dispensationis non sunt distinctio causæ ex qua periculum perueniat.

TERTIA CLAUSULA continet qualiter Confessarius debeat verificationem causæ indagare, & monita ac concilia opportuna dare. Circa quæ notandum est, Confessarium dispensaturum, teneri diligenter examinare precum veritate, non quidam receptis testibus, sed eo solo cum quo dispen-

laturus est examinato, prout ferunt fori penitentialis leges: ut scilicet penitenti de se loquenti fides habeatur. Quamquam tamen Confessarius sciens extra confessionem preces allegatas ab illo, falsas esse: aut in eis tacitam esse veritatem necessario allegandam, non debet dispensare, quidquid dicat penitens: quia ei non proderit dispensatio, tanquam inualida ex defectu causae.

De eo quod item inualida sit dispensatio si preces veritate quidem nitantur: sed Confessarius illa exequutus est, nec examinatione praemissa: nec conscius veritatis causae allegatae. Ratio est: quia non seruabit formam sibi praescriptam, egressus limites suae potestatis. Videndus est Sanchez in eadem disput. 34. nu. 26. Et addendum ex seq. nu. 27. monita & consilia opportuna esse coniungenda indagatiioni causae, quibus Confessarius cum quo dispensaturus est hortetur veritatem sincere explicare; significando quantum id illius interfit, ne valore dispensationis frustretur. Quod quidem si omitatur, dispensationem non reddi inualidam. Immo nec peccatum committi idem addit: quoniam per eam clausula particulam, non inducitur dispensandi forma, sicut per praecedentem (si quidem in literis dispensationis, illa non ponitur sicut haec, cum particula denotante conditionem: quales sunt, *si, dummodo*) nec datur praecipuum, sed sola quaedam instructio Confessarij, qualiter debeat se gerere ut certior fiat de veritate.

216. QUARTA CLAUSULA EST, quia iniungitur ut petens dispensationem absoluat per mutationem propositi, ea vice forma Ecclesiae insueta, coniuncta ei penitentia salutari. Circa quam Sanchez in sequenti nu. 29. & 30. multis ostendit, eam non esse ita accipiendam, ut necessarium sit ad expeditionem dispensationis quae sub ea committitur, expediturum audiat sacramentaliter consistentem eum cum quo dispensare debet. Verum tamen quidquid sit in speculatione, considerem contrarium in praxi sequendum, cum tutum sit omnino, nec difficile factum, & fundetur in bona ratione. Namque omnia quae proposuimus tali clausula iniungi: secundum communem de eis loquendi & intelligendi modum, spectant ad sacramentum penitentiae: nec quidquam est quod cogat ab illo in hac recedere. Accedit, quod ad Confessarium dirigatur commissio dispensandi, eumque approbaturum: quam conditionem Concilium Trident. sess. 23. cap. 15. De reform. introduxisse in ordinem ad auditionem confessionum, verba illius dubitare non sinunt.

217. QUINTA CLAUSULA EST, quae continet opera in quae Confessarius (prout secundum Deum salutis animae penitentis expedire iudicauerit) commutare debet votum castitatis & religionis impediens matrimonium. Ea autem, ut patet ex forma quae Sanchez refert nu. 1. & 2. sunt sacramentalis confessio faciendae singulis mensibus, vel quoties Confessarius viderit expedire salutem penitentis, atque alia penitentiae opera: inter quae sint aliqua pietatis opera, quae quotidie facere teneatur ad eum finem: ut ea ad implens meminisse semper possit obligationis quae eiusmodi voto obligatur.

Difficultas autem est, An Confessarius dispensans adstringatur ad haec praecise praestanda. Ad cuius explicationem scem sequentia tradit. Primum est: non efficit relictae arbitrio Confessarij talium operum impositionem, ut eam omnino omittere possit. Nam sacra penitentialia exprimens eiusmodi opera, indicat ea esse & commensurata uocentur viribus, & salutem ipsius expedire: a cuius iudicio recedere non est consentaneum.

Secundum est: relicta esse Confessarij arbitrio, quae Sacra penitentialia non determinat: qualia sunt quantitas eorum bonorum aut electio, cum sint plura ac diuersa, aut frequentia: excepto quod exigat imponenda pro tota vita, & aliqua quotidie exercenda. Addit tamen Sanchez numero 35. quia onus confitendi singulis mensibus adeo graue est multis, ut attenda naturae corruptae fragilitate & occupationibus illud ferre sit fere impossibile: relictae quoque esse arbitrio Confessarij non menstruam sed bimestrem aut etiam trimestrem imponere cum viderit id expedire salutem penitentis: Pro quo facit quod in eadem parte clausulae addatur: vel quoties tibi videtur: quod non est referendum ad frequentiore menstrua. Si enim impositio menstruae non expedit salutem animae, ut praedictum est, multo minus expe-

diet frequentior. Refert ergo debet ad minus frequentem menstrua. Accedit, quod cum negari non possit propositam clausulam piam esse, fatendum sit pati posse hunc sensum, ut censetur Confessarij instructio de confessionis frequentia iniungenda rationi congruenter: quod fieri quidem potest communiter, iniungendo menstruam: non tamen semper: cum alienum sit a ratione talem iniungere, quando non proficiet, sed officiet salutem eius cui iniungitur attenda ipsius fragilitate.

Tertium est: iniunctioni menstruae confessionis satisfieri quocumque die mensis fiat confessio: quia siue hoc siue alio die eiusdem mensis fiat, semper verum est dicere, quod in eo mense facta sit. Ea autem omissa toto mense, non est obligatio eam dupliciter sequenti mense, quia est onus illius temporis. Siquae ex voto aut in penitentiam a Confessario impostam, teneatur eo mense confiteri, non satisfaciet vtrique obligationi vna Confessio: quia iniunctiones penitentialium intelliguntur de operibus supererogationis, non autem praecipiti.

Quartum est: modum taxandi opera a sacra penitentialia iniuncta, aut mutandi menstruam confessionem, non esse positam in libera voluntate Confessarij: sed ipsi regi debere secundum prudentiae regulas, perpendendo cum causis iustas id faciendi, attentis potissimum tum spiritali salute penitentis, tum eiusdem tam corporis quam spiritalibus viribus ad ferendum onus imponendum.

Quintum est: penitentiae opera, quae iuxta propositam clausulam iniunguntur imponi, sunt ex eodem auctore in nu. 41. aliquo die quo carnis vesici licet ab eis abstinere, aut ieiunare, aut gestare cilicium, aut verberibus carnem affligere. Opera vero pietatis quorum aliqua quotidie peragenda imponi debent sunt, *ex sine eiusd. numero 41. quae cumque opera misericordiae: ut recitare quotidie quinquies Pater & Ave pro defunctis, aut conuersione peccatorum: erogare quotidie pauperibus aliquam elemosynam aut aliud ex quatuordecim operibus misericordiae quotidie exercere. Et ut facilius, ac cum minori periculo versetur in adimplenda commutatione, illi dari poterit optio, ex talibus operibus eligendi quae maluerit: atque permisso ut vna hebdomada vnum exerceat, & aliud alia: sique in vna opus iniunctum omittat, suppleat in alia.*

218. SEXTA CLAUSULA EST, de literis sacrae penitentiae dilanandis per Confessarium postquam dispensatione expeditur, sub poena ut si penitenti reddantur illae, ei non suffragentur, id est, ut Sanchez num. 42. interpretatur: etiam si valeat dispensatio quoad forum internum, non tamen quoad externum. Pro qua interpretatione facit suffragandi verbum, quod proprie significat aliquid pertinens ad controuersiam, cuius diremptio est fori externi.

219. SEPTIMA CLAUSULA EST, de qua in sequenti nu. 43. ut in solo conscientiae foro valeat talis dispensatio. Cui quando dispensatur ad matrimonium in eundem praecedente occulta affinitate, aut incestu occulto, adiungitur clausula legitimationis prolis suscipiendae, his verbis. Dispenses, prolem suscipiendam exinde legitimum nunciando in foro conscientiae tantum. Quando autem dispensatio est, ut matrimonium quod ob impedimentum dirimens occultum, inualide contractum est, validetur denuo contrahendo: solet addi clausula legitimationis prolis tam susceptae quam suscipiendae his verbis. Dispensa ut matrimonium inter se secreto contrahere valeant: prolem susceptam si qua sit, & suscipiendam exinde legitimum denunciando in foro conscientiae tantum. Circa quae notandum est taliter dispensatorem solum in foro conscientiae, non esse censendum irregularem, sed capacem esse sacrorum ordinum, & cuiuscumque beneficii Ecclesiastici tanquam legitimum.

OCTAVA CLAUSULA pertinet ad dispensationes siue iniuncti matrimonium, siue instaurandi inualide initium, exigit ut impedimentum in quo dispensandum est, sit occultum. Circa qua Sanchez n. 55. & quatuor sequentibus notat primo, impedimentum occultum hic dici, quod non est publicum seu quod non laborat publica infamia: quos cum solet scandalum generare, non sufficit illi remedi i occultum. Secundo quod de re publice constat, ut de copula ex qua orta est affinitas, non ob stare quin impedimentum censetur occultum, si non

REGINA
DE
PRACTICA
PDRJ
E: V

fit publicum quatenus impedimentum, id est, si non sciat-
tur ex ea copula ortum esse impedimentum matrimonij.
Ratio est, quod qualitas adiuncta alicui verbo (prout hic
qualitas occulti adiungitur verbo impedimentum) intelli-
gi debeat secundum eiusdem verbi qualitatem. Hinc enim
delictum non dicitur vere publicum, quod etiamsi materia-
liter, seu quatenus actus, fit publicus: non est tamen forma-
liter, seu quatenus delictum. Tertio, si impedimentum oc-
cultum deductum sit ad forum externum, Confessarium
non posse dispensare quamdiu ipsum in eodem foro pen-
det. Ratio est: quod sacra poenitentia in suis literis decla-
ret se nolle eas in foro externo suffragari. Quod si contingat
easdem literas habentem absolui in foro externo, impedi-
mentum ipsius redigetur in statum pristinum: in eoque vt
occulto, Confessarius poterit dispensationem expedire.

NONA CLAUSULA, cuius verba Sanchez num. 4. refert,
continet seruanda cum dispensatur, vt matrimonium irri-
tum iterum celebretur. Primum est, vt pro libidinis excessu
imponatur grauis poenitentia salutaris, & confessio men-
strua. Intellige vtrique, si vterque deliquerit: alteri vero
tantum deliquerit, ignorantia excusante alterum. Ratio
est: quia id imponitur in poenam peccati admissi praedicti,
excessu.

Secundum est, vt petens eiusmodi dispensationem expe-
riantur vtrum possint absque scandalo separari aut simul vi-
uere tanquam frater & soror absque incontinentiae periculo.
Quam experientiam in num. 60. docet tunc tantum pre-
mittendam esse, cum attentis circumstantiis prudenter iudi-
catur spem esse quod illa futura sit alicuius vtilitatis, ac in-
tentum consequendum sit: nempe vt absque scandalo & peri-
culo incontinentiae illi possint vitam transigere, non instaura-
to priori matrimonio irrito: quia frustra expectatur euē-
tus, cuius nullus est effectus, cap. Cum contingat, De offi-
cio deleg. Neque existimanda est sacra poenitentia iniun-
gere experientiam frustraneam, praesertim habentem pericu-
lum incontinentiae coniugii in detrimentum salutis anime.

Tertium est, vt coniux impedimenti ignarus certior fi-
at de prioris matrimonij inualiditate. Quod Sanchez nu. 61.
in fine notat locum habere tantum, quando commode &
absque periculo, potest eidem coniugi talis nullitas decla-
rari. Nam si id semper necessarium esset ad valorem talis di-
spensationis, ea vt plurimum nullam haberet vim: quia saepe
contingit vt talis detectio fieri nequeat absque periculo
peccatum detegendi cum graui damno detegenti: praesertim
si sit foemina quae inde apud virum inducta in suspicio-
nem admissi criminis ab illo irgebitur, aperire causam nul-
litalis: quod si recuset facere, crescit suspicio, oriunturque
iurgia, exprobrationes, & inimicitiae inter coniuges: quod
est malum valde graue.

Denique in iisdem literis sacrae poenitentiae a tergo pon-
ni solent haec verba, *Gratis vbi que: quibus, vt Sanchez. notat
num. vltimo* indicatur gratis omnino expediri, nihilque pro
eis exigi, ne quidem per viam compositionis, sicut fit cum
dantur pro foro externo: maxime cum petuntur absque
causa, ad cuius locum supplendum eleemosyna imponitur.

TRACTATUS IV.

De his quae annexa sunt matrimonio ante-
cedenter.

STIVSMODI sunt primo promulgationes matrimonij.
Secundo, sponsalia. Tertio, donatio inter coniuges, de
qua difficultas est potissimum quando valeat, aut non valeat.
Sed in ea non immorabimur, tum quia ratio id diiudican-
di in communi, satis intelligi potest ex traditis in praecedenti
tomo. lib. 25. cap. 51. & 52. Quae vero peculiariter sunt agi-
tari solet in foro externo, sicut caetera ad lucrum aut dam-
num pecuniarum spectantia: ita ut de eis respondere propri-
um sit Aduocatorum, ad quos proinde recurrendum erit:
aut certe si liberit ad lectionem Thomae Sanchez qui toto
libro sexto, quadraginta disputationibus distincto quae ad
plenam talium notitiam faciunt persequitur. Igitur breuita-

tem sectando, monebimus tantum donationem inter con-
iuges, vel sponsos quandam esse simplicem, quamdam vero
ob causam. Illa est quae ex mera donantis liberalitate profi-
citur: haec vero, quae non mere liberaliter, sed ob aliquam
causam fit: & est triplex sponsalitia largitas, donatio propter
nuptias vel ante nuptias, & arrha. Dicitur autem sponsalitia
largitas, quae fit inter sponsos de futuro, ob matrimonij in-
eundi spem, eiusdemque causam. Donatio vero propter nu-
ptias, seu ante nuptias, generaliter dicitur, quae confertur ali-
quid pro oneribus matrimonij: ita ut compleatur tamen collatio-
nem dotis, quae per vxorem fit viro: quam donationem, qua
aliquid a viro vel ab alio ipsius loco, pro matrimonij oneri-
bus ad similitudinem dotis confertur. Olim in vsu fuit, nunc
autē abiit in desuetudinem. Arrha demum duobus modis di-
citur: vno quidem, de donatione facta sponsae per sponsum
in remunerationem pudicitiae, vel nobilitatis, vel etiam eius do-
tis, quae successit in locum donationis propter nuptias, quam
diximus abiisse in desuetudinem: de qua proinde Sanchez
initio primae disp. citati libri sexti putat nihil dicendum. Altero
vero modo arrha dicitur de pignore quod inter sponsos
traditur in signum complendi matrimonij: perinde ac in
alijs contractibus dum inter partes de ipsis perficiendis con-
uenit, aliquid dari solet in pignus ac signum perficiendi con-
tractu. De eadem Sanchez lib. 1. disp. 35. & aliquot sequen-
tibus consulendus est. Atque de duobus reliquis hoc est de
promulgationibus matrimonij & sponsalibus dicemus qua-
tum sufficere poterit ad destructionem Parochi pro quoti-
diano vsu. Qui autem pleniorum tractationem optarit, po-
terit recurrere ad memoratum auctorem, qui totum suum pri-
mum librum ponit in iis quae pertinent ad sponsalia & aliqua
partem libri tertij, nempe a disp. ad 14. excepta duodecima,
in iis quae pertinent ad matrimonij promulgationes.

TITVLVS PRIOR.

De promulgationibus matrimonij.

DE promulgationibus tanquam propriis matri-
monio, prius dicimus quam de sponsalibus. Ex autem
sunt denunciations seu monitiones praemittendae, vti quis
impedimentum cognoscat illud detegat, quas in Concil.
Lateran. praecipuas esse habetur ex cap. fin. De clandestina
despons. Sed quia in multis dicecesibus abierant in desuetu-
dinem, Concil. Trident. id decretum innouauit, sess. 24.
cap. primo De reform. matr. iussitque vt matrimonio de-
nunciations praemittantur ter a proprio contrahentium
Parocho tribus continuis diebus festis in Ecclesia inter Mis-
sam sollempnia publice faciendae. Quae autem ad illas perti-
nent reuocabimus ad quinque capita, quorum primum erit
de illarum necessitate, & poenis omissionis earumdem. Se-
cundum, de modo quae sunt faciendae. Tertium, de modo
quo debent fieri impedimento matrimonij accusatio-
nes, quarum gratia promulgationes ipsae sunt institutae. Quar-
tum, de dispensatione illas omittendi. Quintum, de impe-
dimetorum occultatione, promulgationum fini contraria.

CAPVT XXIX

De necessitate promulgationum, & de poenis quae incur-
runtur illarum omissione.

SVMMARIVM.

- 222 Per omissionem promulgationum matrimonij, hoc non red-
ditur inualidum.
- 223 Non praemissis promulgationibus contrahentes peccant mor-
tali ter itemque Parochus ei assistens.
- 224 Casus aliquot excepti.

Quod matrimonij promulgationes sint ita necessariae,
vt ipsum illis omissis sit inualidum, sententia est non nul-
lorum quos cum suis rationibus Sanchez refert in memorata disp. 5.
num.

222.